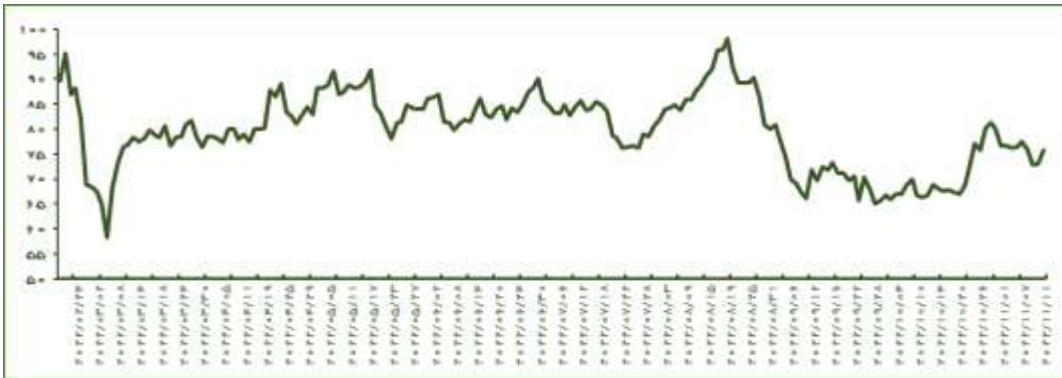

عناوین

- متوسط قیمت کربن اروپا در هفته گذشته، به سطح ۷۵،۰۴ یورو در هر تن کاهش یافت.
- اجلاس اقلیمی کاپ ۲۷ به دنبال پیاده‌سازی برنامه‌ها برای حفظ کره زمین از گرمایش جهانی است.
- رهبران جهان در افتتاحیه و اجلاس سران اعضای کنوانسیون تغییر اقلیم در مصر چه گفتند.
- در هفته دوم اجلاس کاپ ۲۷ در مصر، سرعت مذاکرات در خصوص مسائل مناقشه برانگیز افزایش می‌یابد.

قیمت گواهی‌های کربن در بازار تجارت انتشار اروپا (EU ETS)، یورو در هر تن

Source: ember-climate.org

توضیح: EU ETS قرارداد اعتبار اروپایی کربن است که در بازار بورس مبادله می‌شود. این یک قرارداد آتی‌ها (Futures) برای اهداف تجارت و تحویل گواهی انتشار اتحادیه اروپا (EUA) یا مجوز رسمی انتشار به مراجع مربوطه است. دارنده یک گواهی انتشار اتحادیه اروپا اجازه دارد تا یک تن معادل دی‌اکسیدکربن، گاز گلخانه‌ای انتشار دهد.

متوسط قیمت گواهی انتشار بازار اروپا در هفته منتهی به ۷ نوامبر با کاهش ۲,۸۱ درصدی نسبت به متوسط هفته قبل، در سطح ۷۵,۰۴ یورو در هر تن قرار گرفت.

در روز دوشنبه به دلیل انتظار مثبت بازار برای از سرگیری مذاکرات طرح بازیابی قدرت اروپا (REPowerEU) علی‌رغم کاهش قیمت انرژی به دنبال پیش‌بینی زمستان ملایم، قیمت کربن ۱,۱۳ یورو کاهش یافت. در روز سه‌شنبه، انتشار خبر کنارگذاشتن سیاست تعیین سقف قیمت برای گاز، موجب کاهش تقاضا و قیمت کربن شد. روند نزولی قیمت کربن روز چهارشنبه عمدتاً به دلیل افزایش عرضه گواهی توسط بازیگران بازار به دنبال رأی پارلمان اروپا به طرح REPowerEU ادامه یافت و در حالی که آمار هفتگی نشان‌دهنده افزایش موقعیت خرید صندوق‌های سرمایه‌گذاری در بازار بود، متوسط قیمت روزانه کربن، ۳,۳ یورو کاهش یافت. قیمت کربن که در ابتدای روز پنج‌شنبه متأثر از خبر تصویب طرح یادشده (عرضه بیشتر مجوزها به منظور تأمین مالی گذار از سوخت‌های فسیلی) در کمتر از ۱ ساعت، ۲ یورو کاهش یافته بود، اما در ادامه روز به دلیل تأثیر تورم بالای آمریکا، بازارهای انرژی و گواهی انتشار با افزایش قیمت مواجه شدند. در روز جمعه، اعلام خبر توافق قانون‌گذاران اروپا بر سر اصلاح بازار و ایجاد اثر دامپینگ قیمتی، موجب افزایش قیمت کربن شد و با ثبت افزایش قیمت روزانه، ۲,۷۹ یورو، بخشی از کاهش روزهای قبل جبران شد.

○ اجلاس اقلیمی کاپ ۲۷ به دنبال پیاده‌سازی برنامه‌ها برای حفظ کره زمین از گرمایش جهانی است.

- تأمین مالی اقلیمی، برنامه کاری کاهش انتشار و گزارش ارزیابی پیشرفت اهداف اقلیمی، مهمترین دستور کارهای اجلاس کاپ ۲۷ است.
- تعیین هدف جهانی سازگاری و ترتیبات شبکه سانتیاگو در مورد ضرر و زیان از دیگر موضوعات چالش برانگیز است.

پاریس (CMA)، همچنین جلسات ارکان فرعی کنوانسیون شامل رکن فرعی برای اجرا (SBI) و رکن فرعی برای مشاوره علمی و فناوری (SBSTA) آغاز شد و مذاکرات از طریق راه‌اندازی گروه‌های تماس یا مشاوره‌های غیررسمی، تا ۱۸ نوامبر (۲۷ آبان) ادامه خواهد داشت.

اجلاس سالانه کنوانسیون تغییر اقلیم سازمان ملل متحد (UNFCCC)، پروتکل کیوتو و موافقت‌نامه پاریس از ۶ نوامبر (۱۵ آبان) در شهر تفریحی ساحلی شرم‌الشیخ مصر با تصویب دستور کارهای اجلاس اعضای کنوانسیون (COP)، اجلاس اعضای پروتکل کیوتو (CMP)، اجلاس اعضای موافقت‌نامه

اضافه شود. این ردیف در میان کشورهای توسعه‌یافته و در حال توسعه دارای تفاسیر متفاوت و بحث برانگیز بوده است.

کشورهای توسعه‌یافته تفسیر بسیار گسترده‌ای را ارائه کرده‌اند که شامل بررسی جریان‌های تأمین مالی از همه منابع از جمله پایگاه اهداکنندگان است که شامل کشورهای در حال توسعه و همچنین بخش خصوصی می‌شود، در حالی که کشورهای در حال توسعه استدلال می‌کنند که این موضوع باید در چارچوب ماده ۹ موافقت‌نامه پاریس که کشورهای توسعه‌یافته را مسئول تأمین و بسیج منابع مالی اقلیم معرفی می‌کند، بررسی شود.

– محدود کردن گرمایش جهانی به ۱,۵ درجه سانتی‌گراد

سوئیس به نمایندگی از گروه یکپارچگی محیط‌زیستی (EIG) درخواست افزودن موضوع محدود کردن گرمایش جهانی به ۱,۵ درجه سانتی‌گراد در دستورکار اجلاس کرد. این درخواست، با توجه به این‌که قبلاً یکی از موارد دستورکار در ارکان فرعی (SBS)، براساس تصمیمی که سال گذشته در گلاسکو اتخاذ شد، به برنامه کار کاهش انتشار می‌پردازد، یکی از موارد مناقشه‌برانگیز است.

– نیازهای ویژه و شرایط خاص آفریقا

گروه آفریقایی درخواست افزودن موضوع فوق را در دستورکار کاپ ۲۷ مطرح کرد. در اجلاس‌های گذشته، زمانی که چنین درخواستی از سوی کشورهای در حال توسعه مطرح می‌شد، بین اعضا اتفاق نظر وجود نداشت، اما اکنون با ریزنی با گروه‌های مختلف اضافه شدن آن به دستورکار اجلاس تسهیل شده است.

– مسائل مربوط به تأمین مالی اقلیمی

چندین موضوع مهم در مورد تأمین مالی در دستورکار اجلاس وجود دارد، و طبق معمول، انتظار می‌رود که بسیار بحث برانگیز باشد و تا ساعات پایانی اجلاس ادامه یابد.

از جمله مسائل مهم تأمین مالی که باید پیگیری شود، مربوط به کار کمیته دائمی تأمین مالی کنوانسیون (SCF) است که شامل موارد زیر است:

– گزارش پیشرفت تأمین مالی ۱۰۰ میلیارد دلار در سال: اجلاس کاپ ۲۶، کمیته دائمی تأمین مالی را موظف به تهیه گزارش پیشرفت در جهت دستیابی به هدف بسیج مشترک ۱۰۰ میلیارد دلاری در سال برای رسیدگی به نیازهای کشورهای در حال توسعه با در نظر گرفتن برنامه تأمین مالی اقلیم و سایر گزارش‌های مربوطه، برای بررسی توسط کاپ ۲۷ و ادامه کمک به ارزیابی دستیابی به هدف در چارچوب آماده‌سازی ارزیابی

هم‌زمان با آغاز به کار مذاکره‌کنندگان در چارچوب دستورکارهای یادشده، در قالب رویدادی موازی تحت عنوان «اجلاس اجرای اقلیمی شرم‌الشیخ» از ۷ تا ۸ نوامبر با حضور رئیس‌جمهور مصر، عبدالفتاح السیسی و سران سایر کشورهای حاضر موضوعات کلیدی اقلیمی مورد بررسی قرار گرفت. در این اجلاس، در قالب شش میزگرد اجلاس سران به موضوعات: گذار عادلانه، امنیت غذایی، تأمین مالی نوآورانه برای اقلیم و توسعه، سرمایه‌گذاری در آینده انرژی یعنی هیدروژن سبز، امنیت آب و تغییرات اقلیمی و پایداری جوامع آسیب‌پذیر پرداخته شد.

برخی از مسائل کلیدی در دستورکار مذاکره‌کنندگان در اجلاس کاپ ۲۷ به شرح زیر است:

– تأمین مالی برای رسیدگی به ضرر و زیان (Loss & Damage)

پاکستان به نمایندگی از گروه مذاکره‌اتی ۷۷ و چین در نامه‌ای به دبیر اجرایی کنوانسیون درخواست کرده بود که موضوع «تأمین مالی برای رسیدگی به ضرر و زیان» در دستورجلسه «مسائل مربوط به تأمین مالی» اضافه شود. در این نامه ذکر شده که «این فضا به ما این امکان را می‌دهد که در مورد راه‌حلهایی برای رفع شکاف‌های بلندمدت در ترتیبات بودجه موجود برای رسیدگی به ضرر و زیان بحث و نتیجه‌گیری کنیم».

در حالی که کشورهای عضو گروه ۷۷ و چین به دنبال تسهیلات مالی برای ضرر و زیان هستند، کشورهای توسعه‌یافته، به ویژه ایالات متحده به شدت با آن مخالف بوده و هستند. سازش نهایی در سال گذشته در اجلاس گلاسکو فقط برای گفتگوی کلی به جای بحث در مورد تسهیلات مالی ضرر و زیان بود.

– دوبرابر کردن بودجه سازگاری

گروه ۷۷ و چین، بنا به درخواست گروه کشورهای آفریقایی، خواستار طرح موضوع «اجرای تصمیمات در مورد تأمین مالی سازگاری» در دستورکار اجلاس شد. تصمیمات مربوطه اتخاذ شده در گلاسکو با یادآوری بند ۴ ماده ۹ موافقت‌نامه پاریس از اعضای کشورهای توسعه‌یافته می‌خواهد تأمین مالی جمعی خود برای سازگاری کشورهای در حال توسعه را، تا سال ۲۰۲۵ نسبت به سطوح سال ۲۰۱۹ دو برابر کنند.

– تطبیق تأمین مالی به سمت انتشار کم و توسعه مقاوم در برابر تغییر اقلیم

بر اساس ردیف (ج) بند ۱ ماده ۲ موافقت‌نامه پاریس، اتحادیه اروپا و گروه یکپارچگی محیط‌زیستی (EIG) درخواست کردند که این موضوع به دستورکار اجلاس اعضای موافقت‌نامه پاریس

کشورهای در حال توسعه در گذشته خواستار یک تعریف واحد چندجانبه مورد توافق از تأمین مالی اقلیم برای ردیابی بهتر منابع مالی اقلیم در کشورهای در حال توسعه بودند، در حالی که کشورهای توسعه‌یافته خواستار ارائه بیش از یک تعریف بودند.

– برنامه کاری کاهش انتشار (MWP)

در اجلاس گلاسکو، اعضا موافقت کرده بودند که «برنامه کاری را برای افزایش فوری جاه‌طلبی و اقدامات کاهش‌ی» در این دهه بحرانی تهیه کنند و از ارکان فرعی کنوانسیون درخواست کردند تا پیش نویس تصمیمی را در مورد این موضوع برای بررسی و تصویب در شرم‌الشیخ، «به شیوه‌ای که تکمیل‌کننده گزارش ارزیابی پیشرفت جهانی تغییر اقلیم (GST) باشد» ارائه کنند. در ژوئن سال ۲۰۲۲، در جلسات ارکان فرعی کنوانسیون در بن، آلمان، کشورهای توسعه‌یافته به‌ویژه آمریکا نارضایتی از یادداشت غیررسمی در مورد «اصول راهنما» را که شامل عناصری مانند «بر اساس اصول و مفاد کنوانسیون و موافقت‌نامه پاریس باشد، از جمله برابری و مسئولیت‌های مشترک اما متمایز و قابلیت‌های مربوطه» بود، ابراز کردند.

در شرم‌الشیخ، با توجه به امتناع کشورهای توسعه‌یافته از اعتراف به مسئولیت تاریخی خود در قبال انتشار گازهای گلخانه‌ای گذشته و فعلی که مسئول استفاده بیش از حد از بودجه کربن از زمان انقلاب صنعتی هستند، بحث در مورد برنامه کاری کاهش انتشار (MWP) همچنان با چالش بسیار همراه است.

گروه کشورهای در حال توسعه همفکر (LMDC) در بیانیه‌ای قبل از کاپ ۲۷، در این زمینه بر تعهدات کاهش انتشار کشورهای توسعه‌یافته تأکید کردند: «علی‌رغم بیانیه‌های کاهش انتشار و جاه‌طلبی بالایی که توسط کشورهای توسعه‌یافته در کاپ ۲۶ در سال گذشته اعلام شد، متذکر می‌شویم برخی از کشورهای توسعه‌یافته در اقدام‌های خود به نام رسیدگی به مشکلات، عقب‌نشینی کرده‌اند. کشورهای توسعه‌یافته اهداف نامناسب و غیرجاه‌طلبانه‌ای را برای دستیابی به خالص انتشار صفر تا سال ۲۰۵۰ در نظر گرفته‌اند، در حالی که همچنان به انتشار گازهای گلخانه‌ای ادامه می‌دهند و بودجه جهانی کربن را به‌طور نامتناسب مصرف می‌کنند. آن‌ها باید قبل از سال ۲۰۵۰ به خالص انتشار صفر دست یابند».

در این بیانیه با تأکید بر این که «کشورهای توسعه‌یافته بیشترین مسئولیت تغییرات اقلیمی را بر عهده دارند»، به گزارش گروه کاری سوم هیئت بین‌الدولی تغییر اقلیمی برای ششمین گزارش

دوسالانه آن و مروری بر جریان‌های مالی اقلیم کرده بود. انتظار می‌رود کاپ ۲۷ گزارش فنی ۱۲۲ صفحه‌ای تهیه شده توسط کمیته یادشده تحت عنوان دستورکار در مورد «تأمین مالی بلندمدت اقلیم» و احتمالاً اقدام‌های بیشتر ناشی از یافته‌های گزارش فنی را توصیه می‌کند، در نظر بگیرد.

نگرانی جدی کشورهای در حال توسعه، میزان شکاف تعهد ۱۰۰ میلیارد دلاری در سال و چگونگی رفع آن است.

گزارش فنی یادشده اشاره می‌کند همه کشورهای توسعه‌یافته باید تلاش‌های خود را برای دستیابی به این هدف افزایش دهند، که دلالت بر نیاز به افزایش بودجه عمومی اقلیمی دارد. همچنین نشان می‌دهد مقیاس بسیج مالی خصوصی در نقشه راه ۲۰۱۶ پیش‌بینی نشده است و تلاش‌های بیشتری برای بهبود اثربخشی بسیج مالی بخش خصوصی از طریق مداخلات دولتی مورد نیاز است و علی‌رغم افزایش نسبی در تأمین مالی سازگاری، تلاش بیشتری باید انجام شود تا هم مقدار و هم دسترسی به منابع مالی سازگاری افزایش یابد.

– گزارش ارزیابی دوسالانه و مرور کلی جریان‌های مالی اقلیم

(BA): در کاپ ۲۷ اعضا ضمن بررسی گزارش پنجمین دوره ارزیابی دو سالانه کارشناسی (BA5) برای دوره ۲۰۱۹ تا ۲۰۲۰، توصیه‌هایی را برای بهبود آن ارائه خواهند کرد. این گزارش به چالش‌های «جمع‌آوری و تجزیه و تحلیل اطلاعات از منابع متنوع با درجات مختلف شفافیت» و «پرکردن شکاف‌های داده‌ها، به‌ویژه در امور مالی بخش خصوصی برای فعالیت‌های سازگاری» اشاره می‌کند. در خلاصه‌ی این گزارش آمده است:

– هدف جمعی بسیج مشترک ۱۰۰ میلیارد دلار در سال تا سال ۲۰۲۰ به‌طور کامل برآورده نشد.

– جریان‌های مالی بخش عمومی برای کاهش انتشار بیشتر از سازگاری بوده است.

– میزان جریان‌های تأمین مالی اقلیم جهانی نسبت به کل نیازهای مالی کشورهای در حال توسعه اندک است.

– صندوق‌های کنوانسیون تغییر اقلیم و چندجانبه مجموعاً ۲,۹ میلیارد دلار و ۳,۵ میلیارد دلار بودجه برای پروژه‌های اقلیمی در سال‌های ۲۰۱۹ و ۲۰۲۰ تصویب کردند.

– تعریف تأمین مالی اقلیم: کمیته دائمی تأمین مالی کنوانسیون (SCF) موظف شد به کار خود در مورد تعاریف تأمین مالی اقلیم، با در نظر گرفتن پیشنهادات دریافت شده از اعضا، در شرم‌الشیخ ادامه دهد.

ایجاد و راه‌اندازی کرد. این برنامه در قالب چهار کارگاه تخصصی با موضوعات «افزایش درک هدف جهانی سازگاری و بررسی پیشرفت به سمت آن»، «تقویت اقدام و حمایت سازگاری»، «روش‌شناسی، شاخص‌ها، داده‌ها و معیارها، و نظارت و ارزیابی» و «اولویت‌های سازگاری» پیگیری شده است. ارکان فرعی کنوانسیون در اجلاس کاپ ۲۷، نحوه‌ی اجرای این برنامه کاری را بررسی و اقدام مناسب را انجام خواهد داد.

– گزارش ارزیابی پیشرفت جهانی اقلیمی (GST)

طبق موافقت‌نامه پاریس اولین گزارش ارزیابی پیشرفت جهانی اقلیمی (GST) در سال ۲۰۲۳ برای ارزیابی پیشرفت جمعی اعضا در دستیابی به اهداف این موافقت‌نامه از جمله در کاهش انتشار، سازگاری، ابزار اجرایی و پشتیبانی، ضرر و زیان و اقدامات جبرانی، تهیه و منتشر خواهد شد.

نتیجه گزارش ارزیابی پیشرفت جهانی اطلاع اعضا از به‌روزرسانی و تقویت اقدام‌ها و حمایت‌هایشان است. لذا این فرآیند به‌عنوان سازوکاری برای افزایش جاه‌طلبی در مورد همه عناصر اقدام و حمایت تلقی می‌شود. این گزارش از سه جزء تشکیل شده است: «جمع‌آوری و آماده‌سازی اطلاعات» که در سال ۲۰۲۱ انجام شد. «ارزیابی فنی» که در اجلاس ارکان فرعی در ژوئن ۲۰۲۲ (اولین گفتگوی فنی) و در اجلاس اعضا در شرم‌الشیخ ۲۰۲۲ (دومین گفتگوی فنی) و در اجلاس ارکان فرعی در ژوئن ۲۰۲۳ به پایان می‌رسد و «بررسی خروجی‌ها» که در اجلاس آتی اعضای موافقت‌نامه پاریس در امارات در نوامبر ۲۰۲۳ انجام خواهد شد.

خروجی‌های مرحله ارزیابی فنی برای بررسی اعضا در سال آینده حیاتی خواهد بود. از این رو، اهمیت دارد که در اجلاس کاپ ۲۷ چگونه کمک‌کنندگان گفتگوی فنی (از آفریقای جنوبی و ایالات متحده) نتایج را در یک گزارش خلاصه کنند تا تمام موضوعات گفتگوها را پوشش دهد.

ارزیابی استناد شده که بیان می‌کند «کشورهای توسعه‌یافته علی‌رغم این‌که تنها ۱۶ درصد از جمعیت جهان را دارند، سهم بیشتری از انتشار گازهای گلخانه‌ای را بین سال‌های ۱۸۵۰ تا ۲۰۱۹ به خود اختصاص داده‌اند» و «در نتیجه این انتشار جمعی تاریخی، تنها مقدار ناچیزی از کل بودجه جهانی کربن باقی مانده است. این مقدار بودجه کربن برای گرمایش ۱٫۵ درجه سانتی‌گراد تنها یک پنجم (با احتمال ۵۰ درصد) و برای گرمایش ۲ درجه سانتی‌گراد تنها یک سوم (با احتمال ۵۰ درصد) است».

– شبکه سانتیاگو در مورد ضرر و زیان

شبکه سانتیاگو در مورد ضرر و زیان (SNLD) در کاپ ۲۵ در اسپانیا ایجاد شد تا کمک‌های فنی برای جلوگیری، به‌حداقل رساندن و رسیدگی به ضرر و زیان در توسعه کشورها را تسریع کند. در کاپ ۲۶، وظایف سانتیاگو در مورد ضرر و زیان مورد توافق قرار گرفت و همچنین بودجه برای پشتیبانی از عملکردهای آن ارائه شد. اما در مذاکرات بن در ژوئن تنها به نتیجه‌گیری رویه‌ای منجر شد و نتوانست به‌طور قابل‌توجهی نهادینه‌سازی شبکه را پیش ببرد، تا آن را در اسرع وقت عملیاتی کند و کمک‌های فنی و سایر حمایت‌های مربوط به ضرر و زیان عملیاتی شود. انتظار می‌رود که در کاپ ۲۷ مذاکرات در مورد ترتیبات سازمانی موضوع به نتیجه برسد.

– هدف جهانی در مورد سازگاری

بند ۱ ماده ۷ موافقت‌نامه پاریس، هدف جهانی سازگاری (GGA) را برای افزایش ظرفیت سازگاری، تقویت انعطاف‌پذیری و کاهش آسیب‌پذیری در برابر تغییرات اقلیمی با هدف کمک به توسعه پایدار و حصول اطمینان از پاسخ سازگاری کافی در چارچوب هدف دما (ماده ۲ موافقت‌نامه) تعیین کرده است.

در سال گذشته کاپ ۲۶، برنامه کاری جامع دو ساله (۲۰۲۲ تا ۲۰۲۳) گلاسکو – شرم‌الشیخ در مورد هدف جهانی سازگاری را

Source: Meena Raman, "COP27 - An "Implementation COP" to save people and planet", TWN, November 5, 2022.

- رهبران جهان در افتتاحیه و اجلاس سران اعضای کنوانسیون تغییر اقلیم در مصر چه گفتند.
- طی ۳ روز اول اجلاس، از کشورهای توسعه‌یافته صرفاً رئیس‌جمهور فرانسه حضور داشت و غیبت سران کشورهای آمریکا، انگلستان، آلمان، ژاپن، استرالیا، نیوزیلند، ایتالیا، اسپانیا همچنین چین، هند و حتی عربستان مورد توجه بود.
- ۱۶ سخنران از ۴۲ سخنران‌های قاره آفریقا بودند (به‌تمام معنی کاپ آفریقا).
- از میان سخنرانان، فقط دبیرکل سازمان ملل و نخست‌وزیر آنتیگوا و باربادا بر ضرورت اخذ مالیات از شرکت‌های سوخت فسیلی اشاره کردند.

مصر آغاز به کار کرد. در این مراسم ۱۱ نفر از جمله دبیرکل سازمان ملل سخنرانی کردند. در روزهای ۷ و ۸ نوامبر نیز،

مراسم افتتاحیه بیست و هفتمین اجلاس اعضای کنوانسیون تغییر اقلیم در روز ۶ نوامبر در شهر ساحلی تفریحی شرم‌الشیخ

نقش کلیدی در دستیابی به توسعه کم‌کربن مقاوم در برابر تغییرات اقلیمی دارد.

۵) مینوش شفیق (Minouche Shafik)، مدیر مدرسه اقتصاد لندن، خواستار انقلاب صنعتی سبز، تسهیلات تأمین مالی و سه برابر کردن وام برای توسعه انرژی پاک شد. وی گفت که بازارهای کربن باید منبع درآمدی برای کشورهای غنی از ذخایر کربن باشد.

۶) لیا ناموگروا (Leah Namugerwa)، یک فعال جوان اقلیمی از اوگاندا، این سوال را مطرح کرد که آیا برای رهبران جهان، عدالت به معنای «انتخاب سود به جای زندگی» است یا خیر، و هشدار داد که از آن‌ها به‌عنوان «انجام‌دهندگان مقدار زیادی از هیچ چیز، در زمانی که در قدرت بوده‌اند» یاد می‌شود.

۷) آل‌گور، معاون اسبق رئیس‌جمهور ایالات متحده، خواستار پایان دادن به «استعمار سوخت‌های فسیلی»، اصلاح ساختار بانک جهانی و بازکردن دسترسی به سرمایه‌های خصوصی برای تأمین ۴،۵ تریلیون دلار بودجه مورد نیاز سالانه برای اقلیم شد.

۸) ورونیکا آیرینگ (Veronika Eyring)، از دانشگاه برمن، تأکید کرد علم به وضوح نشان می‌دهد که «ما در مسیر درست قرار نداریم» و بر ترویج راه‌حل‌های مبتنی بر طبیعت که به بازیابی خدمات اکوسیستم و حفظ جوامع کمک می‌کند، تأکید کرد.

۹) خانم میا موتلی (Mia Mottley)، نخست‌وزیر باربادوس، عدم پیشرفت در راستای حفظ دمای ۱،۵ درجه سانتی‌گراد را زیر سوال برد و از فقدان انتقال فناوری پاک ابراز تأسف کرد و خاطر نشان کرد «جهان امروز با زمانی که یک امپراتوری امپریالیستی بود چندان متفاوت به نظر نمی‌رسد». وی بر اهمیت کمک‌های مالی تأکید کرد و خواستار اصلاح سیستم برتون وودز (بانک جهانی و صندوق بین‌المللی پول) شد.

۱۰) سایمون استایل (Simon Stiell)، دبیر اجرایی کنوانسیون تغییر اقلیم، از رهبران جهان خواست: از هماهنگی بین دیدگاه‌های بیان شده در بیانیه‌های سطح بالا و مواضع هیئت‌هایشان در مذاکرات اطمینان حاصل کنند. جلسات کابینه خود را برای تقویت برنامه‌های ملی اقلیمی و تسریع در اجرای آن‌ها تشکیل دهند و فوریت بحران اقلیم را در تمام کارهای خود منعکس کنند.

«اجلاس سران تغییر اقلیم» برگزار شد که در آن ۲۸ رئیس‌جمهور، ۲ پادشاه و یک نخست‌وزیر سخنرانی کردند.

– اهم مطالب سخنرانی‌های روز افتتاحیه:

۱) عبدالفتاح السیسی، رئیس‌جمهور مصر و میزبان اجلاس، موضوع «با هم برای اجرا» را برجسته کرد. وی گفت اعضا باید نقشه راه‌های عملی ارائه دهند که نحوه برنامه‌ریزی آن‌ها برای کاهش انتشار را روشن کند و نیازهای کشورهای در حال توسعه، به‌ویژه در آفریقا را اولویت‌بندی کند. وی خواستار توقف تنش غیرضروری بین روسیه و اوکراین شد.

۲) آنتونیو گوترش، دبیرکل سازمان ملل هشدار داد که تنش در اوکراین دلیلی برای عقب‌نشینی از اقدام‌های اقلیمی نیست. وی درخواست کرد که «کشورهای عضو گروه ۲۰ روند گذار به انرژی‌های تجدیدپذیر را تسریع کنند»، «پیمان همبستگی اقلیمی، به‌ویژه بین کشورهای توسعه‌یافته و اقتصادهای نوظهور، با رهبری ایالات متحده و چین انجام شود»، «مالیات بر سودهای بادآورده شرکت‌های سوخت فسیلی وضع گردد» و «پوشش جهانی سیستم هشدار اولیه اقلیمی در عرض پنج سال راه‌اندازی شود». وی هشدار داد: «همکاری کنید یا نابود شوید» و افزود: «عدم رعایت شرایط اقلیمی، یک پیمان خودکشی جمعی است».

۳) محمد بن زاید آل‌نهیان، رئیس امارات متحده عربی و میزبان کاپ ۲۸، خواستار تلاش‌های مشترک در زمینه اقدام‌های اقلیمی، تقویت نوآوری و تنوع اقتصادی شد. وی تصریح کرد کشورش تا زمانی که جهان به نفت و گاز نیاز داشته باشد، عرضه‌کننده نفت و گاز باقی خواهد ماند و سرمایه‌گذاری و مشارکت برای توسعه پایدار اقتصادی و اجتماعی را ترویج می‌دهد.

۴) مکی سال (Macky Sall)، رئیس‌جمهور سنگال و رئیس اتحادیه آفریقا، ابراز تأسف کرد که سطوح کنونی تأمین مالی سازگاری، طبق سند مشارکت معین ملی کشورها، نیازهای آفریقا را برآورده نمی‌کند. وی از کشورهای توسعه‌یافته خواست به تعهدات خود از جمله هدف سالانه ۱۰۰ میلیارد دلار (دهه ۲۰۱۰) پایبند باشند و تأکید کرد: «کسانی که آلودگی بیشتری دارند، باید هزینه بیشتری بپردازند». وی خواستار تصمیمی بلندپروازانه در زمینه تأمین مالی شد و گفت که نمی‌توان منافع حیاتی آفریقا را نادیده گرفت. با وجود این، وی گفت که آفریقا

هیدروژن سبز را برجسته کرد و خواستار مشارکت برای حمایت از این تلاش‌ها شد.

۷) امانوئل ماکرون، رئیس‌جمهور فرانسه، درک ناامیدی کشورهای آسیب‌پذیر را ابراز کرد و راه‌هایی را برای «حرکت سوزن» (استعاره از رفع توقف اقدام‌های اقلیمی) از جمله از طریق مشارکت مشترک انرژی با اقتصادهای نوظهور؛ ایجاد چارچوبی برای مشارکت‌های مشابه با کشورهای غنی از تنوع‌زیستی برای حمایت از حفاظت از اکوسیستم‌هایی که مقادیر زیادی کربن ذخیره می‌کنند؛ و حصول اطمینان از پاسخ‌گویی بانک‌های توسعه‌ای چندجانبه به نیازهای کشورهای آسیب‌پذیر مشخص کرد.

۸) سامیا سولوو حسن (Samia Suluhu Hassan)، رئیس‌جمهور تانزانیا، درس‌های آموخته‌شده از همه‌گیری کووید-۱۹ را به اشتراک گذاشت و خاطرنشان کرد علم، همبستگی بین رفاه اقتصادی و محیط‌زیستی را نشان داده است. وی بر چالش‌های کشورش در جمع‌آوری بودجه برای اجرای اقدام لازم برای مبارزه با تغییرات اقلیمی و بر اقدام‌های حفاظتی مانند کاشت درخت و حفاظت از جنگل‌ها تأکید کرد.

۹) عبداللطیف رشید، رئیس‌جمهور عراق، ابراز تاسف کرد که خشونت و تنش، توسعه را در کشورش متوقف کرده است. وی با بیان این‌که چالش اصلی عراق بحران آب است، خاطرنشان کرد: بین‌النهرین در گذشته سیل‌های زیادی داشت، اما اکنون با کمبود آب مواجه است.

۱۰) زوزانا چاپوتووا (Zuzana Čaputová)، رئیس‌جمهور اسلواکی، در مورد این‌که برای مدت طولانی «در مورد چرایی و چگونگی تغییر اقلیم» صحبت کرده‌ایم، تأکید کرد «اکنون زمان اقدام است». او از راه‌حل‌های کوتاه‌بینانه انتقاد کرد و یادآور شد که «گذار سبز نه آسان و نه ارزان است»، و تأکید کرد «ما باید شکنندگی جمعی خود را به انعطاف‌پذیری جمعی تبدیل کنیم».

۱۱) فاوستین - آرچانجه توآدرا (Faustin-Archange Touadéra)، رئیس‌جمهور آفریقای مرکزی، تأکید کرد کشورهای ثروتمند و آلاینده‌های اصلی اقلیمی، «بیشترین مقصر برای به‌خطر انداختن بشریت هستند» و از این کشورها خواست از اقدام‌ها اقلیمی کشورهای فقیرتر حمایت مالی کنند.

۱۲) فیلیپه جاسینتو نیوسی (Filipe Jacinto Nyusi)، رئیس‌جمهور موزامبیک، گفت گذار عادلانه انرژی باید تدریجی

۱۱) اودیل رنو باسو (Odile Renaud-Basso)، رئیس بانک اروپایی بازسازی و توسعه، به نمایندگی از بانک‌های توسعه چندجانبه (MDBs)، تأکید کرد بانک‌های توسعه‌ای حمایت از کشورها و شهرها را برای مشارکت در خالص انتشار صفر افزایش خواهند داد و تأکید ویژه‌ای بر روی راه‌حل‌های مبتنی بر طبیعت برای استفاده از پیوندهای اقلیم و تنوع‌زیستی خواهند داشت.

– اهم اظهارات رهبران در اجلاس سران در ۷ و ۸ نوامبر

۱) دنیس ساسو نگوسو (Denis Sassou Nguesso)، رئیس‌جمهور کنگو گفت که باز جنگل‌کاری در سیاره زمین یکی از مرتبط‌ترین راه‌حل‌های موجود است و خواستار تعیین یک دهه برای احیای جنگل‌ها در جهان شد.

۲) عبدالله دوم، پادشاه اردن، با اشاره به این‌که پناهندگان و میزبانان آن‌ها از آسیب‌پذیرترین افراد در برابر تغییرات اقلیمی هستند، «ابتکار پیوند پناهندگان اقلیمی» کشورش را تشریح کرد. وی گفت این ابتکار حمایت از کشورهای میزبان را که بار عمده تغییرات اقلیمی را تحمل می‌کنند، در اولویت قرار می‌دهد و از کشورهای دیگر برای تأیید این ابتکار عمل دعوت کرد.

۳) علی بونگو اوندیبا (Ali Bongo Ondimba)، رئیس‌جمهور گابن، با اشاره به این‌که آفریقا تا ۹ درصد از تولید ناخالص داخلی خود را صرف مقابله با تغییرات اقلیمی می‌کند، خواستار تأمین مالی برای سازگاری و گذار عادلانه شد و گفت که کشورش از کاپ ۱۵ در سال ۲۰۰۹ تاکنون نزدیک به ۱,۵ گیگا تن دی‌اکسیدکربن از جو جذب کرده است.

۴) رئیس‌جمهور جزایر سیشل، واول جان چارلز رامکالوان (Wavel John Charles Ramkalawan)، اشاره کرد جنگل‌های حرا و علف‌های دریایی کشورش نه تنها انتشار ملی بلکه سایر نقاط جهان را نیز «پاکسازی» می‌کند. وی با اشاره به شاخص آسیب‌پذیری چندبعدی، بر تأمین مالی تأکید کرد.

۵) کلاوس - ورنر یوهانیس (Klaus-Werner Iohannis)، رئیس‌جمهور رومانی، بر اهمیت آموزش و تحقیق برای ارتقای مهارت‌های مورد نیاز برای اقتصاد کم‌کربن تأکید کرد و سازگاری را به‌عنوان کلید تضمین تولید مواد غذایی انعطاف‌پذیر و تولید برق در میان خشکسالی‌های فزاینده سال‌های آینده بیان کرد.

۶) محمد شیخ الغزوانی، رئیس‌جمهور موریتانی، موفقیت کشورش در افزایش تولید انرژی‌های تجدیدپذیر از جمله

به این‌که بازارها مشکل را ایجاد کرده‌اند و نمی‌توانند راه‌حل اصلی باشند، صندوق بین‌المللی پول برنامه مبادله بدهی را برای سرمایه‌گذاری و سازگاری در کشورهای در حال توسعه آغاز کند تا «ستون‌های سیاره» مانند آمازون را حفظ کند. وی گفت که کشورش سالانه ۲۰۰ میلیون دلار به مدت ۲۰ سال برای نجات آمازون اختصاص خواهد داد.

۱۹) هاکاینده هیچیلما (Hakainde Hichilema)، رئیس‌جمهور زامبیا، گفت سازگاری با اقلیم همچنان اولویت اصلی است و خواستار پیشرفت در هدف جهانی سازگاری در کاپ ۲۷ شد. وی با اشاره به منابع محدود مالی کشورش، تأکید کرد زامبیا به انجام آنچه که می‌تواند برای مبارزه و مقابله با تغییرات اقلیمی ادامه خواهد داد. وی خواستار در اولویت قراردادن اقدام‌های جمعی بر منافع فردی شد.

۲۰) اسماعیل عمر گوئله (Ismail Omar Guelleh)، رئیس‌جمهور جیبوتی، تأکید کرد تأثیرات تغییرات اقلیمی خطری برای سلامت عمومی و زیرساخت‌های آب کشورش است. وی خواستار به رسمیت شناختن نیازها و شرایط ویژه آفریقا شد و از کشورهای توسعه یافته خواست به تعهد کمک سالانه ۱۰۰ میلیارد دلاری خود عمل کنند.

۲۱) گاستون براون (Gaston Browne)، نخست‌وزیر آنتیگوا و باربودا، از طرف اتحادیه کشورهای جزیره‌ای کوچک (AOSIS)، گفت که شرکت‌های سوخت فسیلی باید مالیات کربن را برای تأمین هزینه ضرر و زیان بپردازند و کاپ ۲۷ باید بدون ابهام یک صندوق ضرر و زیان ایجاد کند که تا سال ۲۰۲۴ عملیاتی شده باشد.

۲۲) آلا کاریس (Alar Karis)، رئیس‌جمهور استونی، از اعضای کنوانسیون تغییر اقلیم خواست که به‌طور جهانی فکر کنند و خاطرنشان کرد که بزرگ‌ترین دستاوردها برای اقلیم را می‌توان با حمایت از تلاش‌های فراتر از مرزهای ملی، مانند ابتکارات در قطب شمال و جنوب جهانی به‌دست آورد.

۲۳) آندرزج دودا (Andrzej Duda)، رئیس‌جمهور لهستان هشدار داد: برون‌سپاری تولید کالاها مسئولیت انتشار گازهای گلخانه‌ای مرتبط را از بین نمی‌برد و تنش روسیه باعث تولید گازهای گلخانه‌ای غیرضروری بیشتر از حجم انتشار در برخی کشورهای در حال توسعه در یک سال اخیر شده است که لزوم استقلال از سوخت‌های فسیلی روسیه را نشان می‌دهد.

باشد و اثرات منفی بر توسعه اقتصادی را کاهش دهد. وی گفت که موزامبیک به استفاده از منابع طبیعی خود از جمله گاز در میان مدت ادامه خواهد داد.

۱۳) تانتی ماماو (Taneti Maamau)، رئیس‌جمهور کریباتی، ابراز تأسف کرد «راه‌حل‌های اصلی دور مانده‌اند، زیرا ما در اختیار آژانس‌های چندجانبه هستیم که به تعیین چگونگی سازگاری ما ادامه می‌دهند». با این حال، وی گفت امید باقی است و خواستار داده‌ها، ظرفیت‌سازی، انتقال فناوری و پیش‌بینی‌های علمی خاص کشورها برای مؤثرتر کردن برنامه‌ریزی سازگاری شد.

۱۴) ویلیام روتو (William Ruto)، رئیس‌جمهور کنیا، از طرف گروه آفریقایی، هدایت سرمایه‌گذاری‌ها به آفریقا برای استفاده از پتانسیل انرژی پاک را خواستار شد و برنامه‌های مشترکی برای نشست اقدام اقلیمی قاره سیاه در سال ۲۰۲۳ با تمرکز بر تحول اقتصادی پایدار و رشد سبز را اعلام داشت. وی که اعتبارات کربن را «صادرات مهم بعدی کنیا» نامید، از توسعه‌دهندگان بازارهای کربن خواست که به جوامع کمک کنند، نه به واسطه‌ها.

۱۵) ایگنازیو کاسیس (Ignazio Cassis)، رئیس‌جمهور سوئیس، گفت که کاپ ۲۷ باید یک برنامه‌ی کاری بزرگ در زمینه کاهش انتشار راه‌اندازی کند و از هر کشور بخواهد که یک چارچوب زمانی مشخص برای واگذاری ارائه دهد. به گفته وی، دستیابی به هدف دمایی ۱٫۵ درجه سانتی‌گراد بدون افزایش تلاش کشورهای گروه بیست که ۸۰ درصد از انتشار جهانی از سوخت‌های فسیلی را تشکیل می‌دهند، دور از دسترس است.

۱۶) توپو ششم (Tupou VI)، پادشاه تونگا، از فوران آتشفشانی اخیر در کشورش ابراز تأسف کرد و گفت این فوران نیاز به فناوری‌های نمک‌زدایی برای تبدیل آب دریا به آب آشامیدنی را برجسته می‌کند و بر نیاز به حمل‌ونقل مقرون به‌صرفه سازگار با اقلیم تأکید کرد.

۱۷) اگیلس لویتز (Egils Levits)، رئیس‌جمهور لتونی، خواستار تسریع گذار به انرژی‌های تجدیدپذیر برای تضمین امنیت بیشتر انرژی و کاهش تغییرات اقلیمی شد. وی هدف کشورش را برای خنثی‌شدن از نظر اقلیمی تا سال ۲۰۵۰ و اهداف دو شهر لتونی برای قرار گرفتن در میان ۱۰۰ شهر اروپایی خنثی از نظر اقلیم تا سال ۲۰۳۰ را اعلام کرد.

۱۸) گوستاوو پترو (Gustavo Petro)، رئیس‌جمهور کلمبیا، «دیکالوگ» را پیشنهاد کرد که شامل این مفهوم است: با اذعان

۲۹) لازاروس مک‌کارتی (Lazarus McCarthy Chakwera)، رئیس‌جمهور مالاوی، با مشاهده عدم پیشرفت در میانه چندین بحران جهانی، تردید اولیه خود را برای شرکت در کاپ ۲۷ به اشتراک گذاشت، اما گفت ایمان وی به تمایل کشورها برای مبارزه برای بشریت بر این تردید غالب شده است.

۳۰) الکساندر فن در بلن (Alexander van der Bellen)، رئیس‌جمهور اتریش، تأکید کرد کشورش با افزایش چشمگیر بودجه خود برای تأمین مالی بین‌المللی اقلیمی، مسئولیت خود را برعهده خواهد گرفت. وی گفت از سال ۲۰۲۳ تا ۲۰۲۶، وزارت اقدام اقلیمی اتریش، ۲۲۰ میلیون یورو به بودجه بین‌المللی اقلیم اختصاص خواهد داد.

۳۱) نیکلاس مادورو موروس (Nicolás Maduro Moros)، رئیس‌جمهور ونزوئلا، گفت که سرمایه‌داران جهان بیش از ۲۰۰ سال است که این سیاره را آلوده کرده‌اند و به‌طور بی‌رویه از منابع این سیاره برای تعداد کمی از مردم بهره‌برداری می‌کنند. وی با یادآوری سخنان هوگو چاوز، خواست «سیستم را تغییر دهیم، نه اقلیم را».

۲۴) رانیل ویکرمسینگه (Ranil Wickremesinghe)، رئیس‌جمهور سریلانکا، بر کمبود ظرفیت به‌عنوان بزرگ‌ترین محدودیت برای اقدام موفق اقلیمی تأکید کرد.

۲۵) ماتاملا سیریل رامافوزا (Matamela Cyril Ramaphosa)، رئیس‌جمهور آفریقای جنوبی، تأکید کرد: این واقعیت که کشورهای توسعه‌یافته به تعهدات مالی اقلیمی خود عمل نمی‌کنند، اعتماد به این روند را از بین می‌برد.

۲۶) ازلی آسومانی (Azali Assoumani)، رئیس‌جمهور کومور، پتانسیل عظیم انرژی‌های تجدیدپذیر کومور را مورد تأکید قرار داد و از کشورهای توسعه‌یافته خواست تا در انجام تعهدات سالانه ۱۰۰ میلیارد دلاری پیشرفت چشمگیری داشته باشند.

۲۷) رومن گئورگیف رادف (Rumen Georgiev Radev)، رئیس‌جمهور بلغارستان، تأکید کرد تغییرات اقلیمی تهدید جهانی است و تنها با واکنش جهانی می‌توان با آن مواجه شد.

۲۸) محمد منفی (Mohamed Menfi)، رئیس‌جمهور لیبی، در مورد پیامدهای نامطلوب تغییرات اقلیمی در کشورهای درحال توسعه مبتنی بر کشاورزی صحبت کرد.

Source: "COP 27 Highlights: 6 & 7 November 2022", Earth Negotiation Bulletin, November 7 & 8, 2022.

- در هفته دوم اجلاس کاپ ۲۷ در مصر، سرعت مذاکرات در خصوص مسائل مناقشه برانگیز افزایش می‌یابد.
 - مذاکره‌کنندگان هنوز نتوانستند به نتایج اساسی در موضوعات کاهش انتشار، سازگاری، ضرر و زیان، جنسیت، اقدامات جبرانی دست یابند.
 - بحث‌ها در مورد مسائل مالی اقلیمی همچنان در بن‌بست مذاکراتی است.
 - نمایندگان کشورهای درحال توسعه در میزگرد جاه‌طلبی قبل از ۲۰۳۰، خواستار انجام اقدام‌های بیشتر و به‌ویژه انجام تعهدات کشورهای توسعه‌یافته قبل از ۲۰۲۰ (مالی، کاهش انتشار و سازگاری) شدند.

مذاکرات تغییر اقلیم در شرم‌الشیخ در اوایل هفته دوم خود به سرعت قابل‌توجهی رسیده است، زیرا نمایندگان در تلاش برای کاهش شکاف اختلافات فاحش در مورد بسیاری از موضوعات در هفته دوم مذاکرات، شیوه و سرعت مذاکره را تغییر می‌دهند.

سامح شکری (Sameh Shoukry)، وزیر امور خارجه مصر و رئیس کاپ ۲۷ در نشست عمومی غیررسمی جمع‌آوری اطلاعات در صبح روز دوشنبه، ۱۴ نوامبر، از مذاکره‌کنندگان خواست تا سرعت خود را افزایش دهند و بحث‌های فنی را با تعامل سیاسی بیشتر تکمیل کنند. وی کار را برای هفته دوم در سه ضرب آهنگ مشخص کرد: الف) ادامه مذاکرات فنی در مورد موارد زیر نظر نهادهای حاکم و همچنین موضوعات ارسال شده توسط نهادهای فرعی. ب) مشورت‌های مستمر ریاست کاپ در مورد تصمیمات پوششی و موضوعات مطرح شده در جلسات عمومی

افتتاحیه، در صورت لزوم. و ج) رایزنی‌های وزیران در مورد مسائل مهم سیاسی مهم که حداکثر تا چهارشنبه ۱۶ نوامبر آغاز می‌شود.

روسای رکن فرعی برای اجرا (SBI) و رکن فرعی برای مشاوره علمی و فنی (SBSTA) به مجمع عمومی گزارش دادند که اعضا نتوانستند به نتایج اساسی در زمینه‌های کاهش انتشار، سازگاری، ضرر و زیان، کشاورزی، جنسیت، اقدامات جبرانی دست یابند و زمان بیشتری مورد نیاز بود.

در همین حال، بحث‌ها در مورد مسائل مالی از جمله در مورد تأمین مالی ضرر و زیان، همچنان در بن‌بست باقی مانده است. در این روز همچنین دو میزگرد وزیران در سطح بالا یکی در مورد «تأمین مالی بلندمدت اقلیمی در مورد پیشرفت و تحقق

راه روشن در مورد نحوه تحویل ۶۰۰ میلیارد دلار از سال ۲۰۲۰ تا ۲۰۲۵ ارائه کنند».

آکسفام گفت که «تنها یک سوم از بودجه گزارش شده برای اقلیم در سال ۲۰۲۰ صرف سازگاری شده است» و افزود که کشورهای توسعه‌یافته ادعا می‌کنند که ۲۸,۶ میلیارد دلار در سال ۲۰۲۰ ارائه کرده‌اند، اما تجزیه و تحلیل ما ارزش واقعی آن را نشان می‌دهد، یعنی کمک خالص ویژه اقلیم برای موضوع سازگاری، بین ۹,۵ تا ۱۱,۵ میلیارد دلار است. این با هدف دو برابری بودجه سازگاری به ۴۰ میلیارد دلاری فاصله زیادی دارد. حتی با برآورد برنامه محیط‌زیست سازمان ملل (UNEP) از نیاز سالانه ۷۰ میلیارد دلاری کشورهای درحال توسعه برای سازگاری، فاصله زیادی دارد. بنابراین حداقل، کشورهای توسعه‌یافته باید به تعهد خود در گلاسکو احترام بگذارند و نقشه راه روشن در مورد نحوه برنامه‌ریزی برای اجرای دو برابری سازگاری ارائه کنند.

آکسفام توصیه‌هایی نیز ارائه کرد از جمله این که کشورها باید بر روی تعریف تأمین مالی اقلیم و آنچه که می‌تواند به‌عنوان تأمین مالی اقلیمی تلقی شود، توافق کنند. در این مورد، کشورهای توسعه‌یافته بحث را متوقف می‌کنند، اما این موضوع باید حل شود. همان‌طور که تحقیقات آکسفام نشان می‌دهد، فقدان یک تعریف مالی برای اقلیم، منجر به تفاوت قابل توجهی بین مبالغ گزارش شده و ارزش واقعی بودجه ارائه شده می‌شود. یک روش دقیق در مورد نحوه شمارش منابع مالی اقلیم، از جمله برای بانک‌های توسعه چندجانبه، مورد نیاز است. در ممیزی اخیر آکسفام، نشان داده شده است که ۴۰ درصد از منابع مالی اقلیمی بانک جهانی، به‌عنوان بزرگ‌ترین تأمین‌کننده مالی اقلیم، قابل محاسبه نیست.

کشورهای توسعه‌یافته اعلام می‌کنند که در مسیر بسیج ۱۰۰ میلیارد دلاری هستند، اما بسیاری از کشورهای درحال توسعه اعداد و مفاهیم مطرح شده توسط آکسفام را منعکس می‌کنند.

– میزگرد در مورد جاه‌طلبی قبل از ۲۰۳۰

مجری این میزگرد (وزیر دانمارک) بر اهمیت محدود کردن افزایش دما به ۱,۵ درجه سانتی‌گراد تأکید کرد و افزود: «مسئولیت مشترکی وجود دارد که آن نیز متمایز (بین کشورهای توسعه‌یافته و درحال توسعه) است و کشورهای توسعه

هدف بسیج مشترک ۱۰۰ میلیارد دلار در سال تا سال ۲۰۲۰» و دیگری در مورد «جاه‌طلبی‌های قبل از ۲۰۳۰» برگزار شد.

– میزگرد تأمین مالی اقلیم

در گفتگوی مالی اقلیمی، موسسه آکسفام (Oxfam) که پیشرفت‌های جهانی در زمینه بسیج ۱۰۰ میلیارد دلار در سال را دنبال می‌کند، گفت که کشورهای توسعه‌یافته نتوانسته‌اند بودجه مورد نیاز اقلیم را به کشورهای درحال توسعه ارائه کنند. «ما می‌دانیم که پول مشکل اصلی نیست. ما دیده‌ایم که چگونه کشورهای ثروتمند بیش از ۱۵ تریلیون دلار برای پاسخ به همه‌گیری کووید-۱۹ بسیج کرده‌اند. این میزان، ۱۵۰ برابر هدف سالانه ۱۰۰ میلیارد دلاری است!»

کشورهای توسعه‌یافته می‌گویند در سال ۲۰۲۰ به کمک سالانه ۸۳,۳ میلیارد دلار رسیده‌اند که از این میزان ۶۸,۳ میلیارد آن مربوط به منابع مالی عمومی بوده است. با این حال، همه چیز آن‌طور که از سوی کشورهای توسعه‌یافته بیان می‌شود، نیست. آکسفام ارزش واقعی، یعنی کمک خالص ویژه اقلیم را بین ۲۱ تا ۲۴,۵ میلیارد دلار تخمین زده است. این میزان، یک سوم مقدار گزارش شده توسط کشورهای توسعه‌یافته است. بدتر از آن، این نهاد تخمین می‌زند ۷۰ درصد از بودجه عمومی به شکل وام است که کشورهای درحال توسعه را بیشتر به سمت بدهی سوق می‌دهد.

حتی نگران‌کننده‌تر، افزایش وام‌های با نرخ بهره‌ی بالا^۱ است. به‌عنوان مثال، بین گزارش دوسالانه سوم و چهارم (کمیته دائمی امور مالی)، درصد این نوع وام‌ها از ۳۰ به ۴۰ درصد از کل افزایش یافت. این رقم برای بانک‌های توسعه چندجانبه (MDB) حتی بیشتر است. حتی به کشورهایی که توسط صندوق بین‌المللی پول (IMF) در معرض خطر بدهی قرار دارند، وام‌های غیرممکن ارائه می‌شود. حتی صندوق اقلیمی سبز (GCF)، علی‌رغم وظیفه‌اش، ۵۱ درصد از کل بودجه اقلیمی خود را با استفاده از وام‌های با نرخ بهره‌ی بالا تأمین می‌کند» و این برای دو ساله ۲۰۱۹ تا ۲۰۲۰ است.

«این غیرقابل قبول است، وام‌های با نرخ بهره‌ی بالا نباید در امور مالی اقلیم گنجانده شوند. ما به افزایش منابع مالی واقعی مبتنی بر کمک مالی نیاز داریم و کشورهای توسعه‌یافته باید یک نقشه

کنوانسیون دست یابند و این باید زمینه بحث جاه‌طلبی قبل از ۲۰۳۰ باشد».

علاوه بر این، وی تأکید کرد جاه‌طلبی با تمام رویکردهای مبارزه با بحران اقلیم از جمله کاهش انتشار، سازگاری، ضرر و زیان و ابزار اجرایی به‌ویژه تأمین مالی و انتقال فناوری مرتبط است. در مورد جاه‌طلبی در مورد کاهش انتشار، وی گفت: «علی‌رغم بیانیه‌های کاهش انتشار و جاه‌طلبی بالای اعلام شده توسط کشورهای توسعه‌یافته در کاپ ۲۶ در سال گذشته، باید گفت برخی از کشورهای توسعه‌یافته به بهانه پرداختن به چالش‌های اخیر از تعهدات اقلیمی خود عقب‌نشینی کرده‌اند. اهداف کاهش کشورهای توسعه‌یافته به‌اندازه کافی جاه‌طلبانه نیستند و به‌اندازه کافی نیز اجرا نمی‌شوند. کشورهای توسعه‌یافته اهداف نامناسب و غیرجاه‌طلبانه‌ای را برای دستیابی به انتشار خالص صفر تا سال ۲۰۵۰ در نظر گرفته‌اند، درحالی‌که همچنان به انتشار و مصرف نامتناسب بودجه جهانی کرین ادامه می‌دهند. آن‌ها باید قبل از سال ۲۰۵۰ حداقل تا سال ۲۰۲۵ یا حداکثر تا سال ۲۰۳۰ به خالص انتشار صفر برسند».

نماینده بولیوی در ادامه گفت: «از سوی دیگر، کشورهای درحال توسعه تعهدات بلندپروازانه‌ای را برای کاهش ارائه داده‌اند و اقدام‌های پیش‌گیرانه متناسب با شرایط ملی خود و با وجود عدم حمایت کشورهای توسعه‌یافته انجام می‌دهند. با این حال، کشورهای توسعه‌یافته به‌طور مستمر در اجرای تعهدات مالی، فناوری و حمایت از ظرفیت‌سازی در کشورهای درحال توسعه تحت کنوانسیون تغییر اقلیم کوتاهی کرده‌اند و در نتیجه تلاش‌های جهانی کاهش را تضعیف کرده‌اند».

نماینده زامبیا از طرف گروه آفریقایی گفت جاه‌طلبی باید منعکس‌کننده اصل مسئولیت مشترک اما متمایز و قابلیت‌های مرتبط (CBDR-RC) باشد و نیاز به گذار عادلانه برای دسترسی عادلانه به منابع مالی پایدار، انتقال فناوری و ظرفیت‌سازی وجود دارد و افزود که افزایش حمایت از کشورهای درحال توسعه، جاه‌طلبی بالاتر را افزایش می‌دهد. این سازمان همچنین گفت که تأمین مالی اقلیم نمی‌تواند بدهی بیشتری ایجاد کند، و افزود که می‌خواهد شاهد پیشرفت موضوع ضرر و زیان باشد، زیرا مردم در حال مرگ هستند.

چین گفت که جاه‌طلبی نه تنها یک هدف است، بلکه نیاز به اجرای بیشتر نیز دارد. «اهدافی که نمی‌توان به آن‌ها دست یافت، قلعه‌هایی در آسمان هستند. ما از نمایش جامع جاه‌طلبی با

یافته و اقتصادهای نوظهور مسئولیت ویژه‌ای برای انجام کارهای بیشتر دارند».

وزیر آفریقای جنوبی گفت که فرصت‌های قابل توجهی وجود دارد که می‌توانیم برای کاهش شکاف جاه‌طلبی استفاده کنیم، اما با موانع باقی‌مانده روبرو هستیم. وی این سوال را مطرح کرد که چگونه می‌توان گذار عادلانه را درجایی که کشورهای درحال توسعه با فقر و سایر چالش‌های توسعه مواجه هستند، ترویج داد و افزود که یکی از موانع مهم همچنان موضوع ابزار اجرایی (منابع مالی، فناوری و ظرفیت‌سازی) است.

آنتیگوا و باربودا از طرف اتحادیه کشورهای جزیره‌ای کوچک (AOSIS) یک‌بار دیگر زنگ خطر را به صدا درآورد و گفت که خسارت جهانی ضرر و زیان تغییرات اقلیمی غیرقابل تصور است و خواستار کاهش فوری انتشار گازهای گلخانه‌ای شد و گفت باید تا سال ۲۰۳۰ براساس «برنامه کار کاهش انتشار»، میزان جهانی انتشار گازهای گلخانه‌ای به نصف کاهش یابد.

بنگلادش از طرف کشورهای کمتر توسعه‌یافته (LDC) با تأکید بر این که هدف ۱٫۵ درجه سانتی‌گراد یک «خط قرمز» برای کشورهای کمتر توسعه‌یافته و سیاره زمین است، گفت آنچه که وجود ندارد اراده سیاسی برای اقدام است و خواستار برنامه‌ای برای افزایش سریع جاه‌طلبی در این دهه حساس شد.

بولیوی که از طرف کشورهای در حال توسعه همفکر (LMDC) صحبت می‌کرد، گفت: «بسیاری از تأثیراتی که امروز با آن مواجه هستیم، عمدتاً ناشی از انتشار تاریخی و تجمعی کشورهای توسعه‌یافته است که تا به امروز، علی‌رغم همه موارد، انتشار خود را به سرعت کاهش نداده‌اند. وعده‌های آن‌ها برای انجام این کار و عدم حمایت قابل توجه از کشورهای درحال توسعه، موجب عدم تحقق تعهدات این کشورها در کنوانسیون شده است. وی افزود: «پس زمینه بحران اقلیم تشدید بی‌عدالتی‌های اقلیمی است، زیرا کشورهای توسعه‌یافته به‌طور نظام‌مند تلاش می‌کنند تعهدات را تغییر دهند. اکنون، بار پرداختن به تغییرات اقلیمی بر دوش کشورهای در حال توسعه و بر عهده بخش خصوصی است».

بولیوی همچنین گفت که «در این زمینه، جاه‌طلبی قبل از ۲۰۳۰ به‌طور ذاتی با انجام تعهدات در مورد جاه‌طلبی قبل از ۲۰۲۰ در زمینه پاسخ‌گویی به برابری و مسئولیت‌های مشترک اما متمایز و قابلیت‌های مربوطه (CBDR-RC) مرتبط است. کشورهای توسعه‌یافته نتوانسته‌اند به تعهدات خود بر اساس

از سال ۲۰۳۰ باید بر اساس این سوال باشد که آیا کشورها با توجه به دوره‌ی تاریخی و روند آتی انتشار خود در محدوده‌ی سهم منصفانه خود از بودجه کربن، باقی می‌مانند. با این معیار علمی برخی از کشورهای توسعه‌یافته حتی قبل از سال ۲۰۳۰ باید به خالص انتشار صفر برسند و سال ۲۰۵۰ اصلاً کافی نیست. بنابراین اینجاست که ما باید در مورد فرصت‌های جاه‌طلبی صحبت کنیم».

«افزایش جاه‌طلبی مستلزم اقدام بخش عمومی است. واگذاری آن به بازارها به تنهایی کمکی نخواهد کرد. بازارها در زمان‌های عادی خوب عمل نمی‌کنند، اما در مواقع بحران یا کار نمی‌کنند یا بسیار ناعادلانه عمل می‌کنند. ما این را با بحران انرژی در کشورهای توسعه‌یافته مشاهده می‌کنیم. برای کشورهای درحال توسعه، اقدام عمومی شامل منابع عمومی مالی و فناوری اقلیم می‌شود. نماینده هند گفت که این موارد ضروری هستند. همچنین تأکید کرد بخش‌های مناسب برای جاه‌طلبی اقلیمی باید شناسایی شوند. هدف قراردادان کشاورزان کوچک برای کاهش انتشار به نام جاه‌طلبی «یک اشتباه جدی» است. اگر در کشورهای درحال توسعه، مانند هند، روشنایی خانگی و عمومی را هدف قرار دهیم و استفاده از سوخت پاک را افزایش دهیم تا جایگزین زیست‌توده شود، می‌توانیم به دستاوردهای قابل توجهی در توسعه کم‌کربن دست یابیم. گذار عادلانه در کشورهای درحال توسعه صرفاً به ایجاد امکان توسعه کم‌کربن است. این نمی‌تواند در مورد شروع زودهنگام کربن‌زدایی در هیچ بخشی باشد، اگرچه کربن‌زدایی بخش‌های مختلف در صورت امکان و زمانی که امکان‌پذیر باشد، در آینده اجرایی خواهد شد. این امر هم برای اولویت اصلی دستیابی به اهداف توسعه‌ی پایدار (SDG) تا سال ۲۰۳۰ و هم برای توسعه بعدی مضر خواهد بود. سوخت‌های فسیلی همچنان بخشی از استفاده منطقی از منابع طبیعی برای حفاظت از امنیت انرژی خواهد بود. حمایت از گذار عادلانه به معنای افزایش حمایت از استقرار انرژی‌های تجدیدپذیر، افزایش حمایت از توسعه فناوری‌های تجدیدپذیر و ابزارهای مقابله با هزینه‌های این توسعه و استقرار چنین فناوری‌هایی است.

نماینده پاکستان با اشاره به سیل‌های فاجعه‌باری که با آن مواجه شده است، گفت که از تجربه آسیب‌پذیری در برابر تأثیرات اقلیمی صحبت می‌کند و «قلب شکسته» را دیده است. وی در تأکید کرد اعضای که قصد ندارند گرمایش را به ۱٫۵ درجه

اهداف عملی، اقدام‌های عملی، حمایت ملموس و پیشرفت واقعی حمایت می‌کنیم.» وی گفت که این کشور در سال ۲۰۲۰، سند مشارکت معین ملی (NDC) خود را به‌روز کرده است تا «منعکس‌کننده حداکثر تلاش» باشد. وی توضیح داد که انرژی غیرفسیلی ۱۶٫۶ درصد از انرژی مصرفی چین را به خود اختصاص داده است و ظرفیت نصب‌شده تولید برق از انرژی‌های تجدیدپذیر به ۱٫۱۲ میلیارد کیلووات رسیده است که بیش از ۳۰ درصد از کل ظرفیت نصب شده تولید برق انرژی تجدیدپذیر جهان است. همچنین ۵۰ درصد از تجهیزات انرژی بادی جهان و ۸۰ درصد از تجهیزات انرژی خورشیدی در چین تولید می‌شود.

وی تأکید کرد که حکمرانی جهانی اقلیم با چالش‌های پیچیده‌ای مواجه است و «چندجانبه‌گرایی و همکاری برد-برد تنها گزینه برای مقابله با تغییرات اقلیمی است. در مقایسه با کشورهای توسعه‌یافته، کشورهای درحال توسعه با چالش‌های متعددی مانند ریشه‌کن کردن فقر، توسعه اقتصادی، تضمین امنیت غذا، آب آشامیدنی و انرژی و واکنش به تغییرات اقلیمی مواجه هستند. سرمایه، فناوری و قابلیت‌های آن‌ها به‌طور قابل توجهی ناکافی است و با موانع عملی برای دستیابی به یک گذار عادلانه سبز و کم‌کربن روبرو هستند. تنها کشورهای توسعه‌یافته، بر اساس مسئولیت‌های تاریخی و توانایی‌های فراوان خود، در دستیابی به خالص انتشار صفر و خالص انتشار منفی بایستی پیشگام باشند و باید تعهدات خود را برای کمک به کشورهای درحال توسعه برای رفع کامل این موانع، حفظ اهداف بلندمدت کنترل افزایش دما، به‌طور جدی اجرا کنند تا دستیابی به توسعه پایدار امکان‌پذیر شود.» نماینده چین همچنین از اعضای کنوانسیون خواست تا همکاری‌های خود را در اصول و چارچوب کنوانسیون تقویت کنند، از هرگونه اقدام یکجانبه خودداری کنند و از سیاسی کردن موضوع اقلیم خودداری کنند.

هند گفت که انتشار تجمعی تاریخی و نه یک سال خاص است که مسئولیت‌های را مشخص می‌کند. بنابراین ملاحظات ما باید شامل مسئولیت انتشار قبل از ۲۰۲۰ باشد و این که آیا تعهدات قبل از ۲۰۲۰ انجام شده است یا خیر. این موضوع نمی‌تواند از سال ۲۰۲۰ شروع شود. درک ما این است که اعضای ضمیمه یک کنوانسیون تغییر اقلیم به تعهدات قبل از ۲۰۲۰ خود به‌طور کلی و تفکیکی عمل نکرده‌اند. اما سوال واقعی، طبق بهترین علم، انتشار تجمعی تا سال ۲۰۳۰ است. بنابراین جاه‌طلبی قبل

جمهوری چک که از طرف اتحادیه اروپا صحبت می‌کرد، با اشاره به نشست کنوانسیون تنوع‌زیستی در ماه آینده گفت که از طبیعت می‌خواهد به ما کمک کند. همچنین بر اهمیت گذار عادلانه تأکید کرد.

نماینده کمیسیون اروپا گفت درحالی‌که اتحادیه اروپا با چالش‌هایی (اشاره به تنش روسیه در مورد بحران انرژی) مواجه است، ادعاهایی وجود دارد که «ما از جاه‌طلبی عقب‌نشینی کرده‌ایم» و «هیچ‌چیز دور از واقعیت نیست» و افزود که اتحادیه اروپا به آن تعهدات پایبند خواهد بود، تعهدات خود را دو برابر می‌کند و افزود که اتحادیه اروپا مصرف انرژی را کاهش می‌دهد و گذار به انرژی‌های تجدیدپذیر را سرعت می‌بخشد، درحالی‌که بر استفاده کوتاه‌مدت از زغال‌سنگ متکی است. در مورد موضوع تأمین مالی اقلیمی، آنچه که روی میز است کافی نیست و باید میلیاردها دلار به تریلیون‌ها تبدیل شود و شرایط مناسبی برای مؤسسات مالی فراهم شود تا سرمایه‌گذاران خصوصی بتوانند وارد عمل شوند.

انگلستان گفت که امکان عقب‌نشینی از پاریس و گلاسکو وجود ندارد و کاپ ۲۷ نمی‌تواند اجلاسی باشد که در آن هدف ۱,۵ درجه سانتی‌گراد را از دست بدهیم. این کشور از کسانی که در اسناد مشارکت معین ملی خود تجدیدنظر نکرده‌اند، خواست تا کارهای بیشتری انجام دهند. همچنین نیاز به کاهش تدریجی زغال‌سنگ، قدرت جاه‌طلبی‌های بیشتر برای برنامه کاری کاهش انتشار و پیشرفت در موضوع ضرر و زیان را خواستار شد.

ایالات متحده گفت که در گلاسکو، اعضای کنوانسیون وضعیت علم و فوریت برای تسریع اقدام را به رسمیت شناختند و افزود که اکنون نمی‌توانیم به عقب برگردیم. در بیانیه این کشور آمده است که اسناد مشارکت معین ملی (NDCs) واحد پول موافقت‌نامه پاریس هستند و نیاز به تقویت اهداف وجود دارد و افزود که باید از همه ابزارها، از جمله ابتکارات چندجانبه خارج از کنوانسیون استفاده شود.

سانتی‌گراد محدود کنند، باید بدانند که در نتیجه اجبار به تحمل ۵۳ درجه سانتی‌گراد در تابستان اکنون در پاکستان عادی شده است. وی خواستار زمان‌بندی مشخص برای رفع شکاف جاه‌طلبی از جمله منابع مالی جدید و اضافی مورد نیاز با مقیاس مناسب و سرعت قابل قبول شد و افزود که حمایت مالی نباید منجر به بدتر شدن بحران بدهی در کشورهای در حال توسعه شود.

تووالو گفت که «درحالی‌که بحران اقلیمی به معنای واقعی کلمه در سواحل کشورهای اقیانوس آرام در حال وقوع است، ما نمی‌توانیم به تماشای رهبران اقلیم در تأیید و تأمین مالی پروژه‌های جدید زغال‌سنگ، نفت و گاز ادامه دهیم. استخراج بیشتر سوخت‌های فسیلی به معنای تلفات و آسیب‌های مخرب بیشتر کشورهای جزیره‌ای و سایر جوامع آسیب‌پذیر در سراسر جهان است. بنابراین پلیسی که مستقیماً به سوخت‌های فسیلی نمی‌پردازد، پلیسی است که در ویرانی مردم من شریک است.» وی اضافه کرد که این کشور در کاپ ۲۷ فراخوانی رسمی از دولت - ملت‌ها صادر کرده است تا به تووالو و وانواتو در توسعه «معاهده منع گسترش سوخت‌های فسیلی» بر اساس اصول عدالت و انصاف بپیوندند.

نماینده کشور جزیره‌ای وانواتو نیز گفت ۱,۵ درجه سانتی‌گراد خط قرمزی است که در اظهارات نماینده تووالو به آن اشاره شد و پیوستن کشورها به معاهده منع گسترش سوخت‌های فسیلی را مورد تأکید قرار داد.

گابن بیان کرد چگونه گروه کوچکی از کشورهای در حال توسعه از طریق جنگل‌های خود، هر سال دی‌اکسیدکربن را جذب می‌کنند. این موضوع به تلاش‌های تحت عنوان «کاهش انتشار ناشی از جنگل‌زدایی و تخریب (REDD+) و اعتبارات کربن» اشاره می‌کند. وی در بخشی دیگری از صحبت‌های خود گفت که کشورهای در حال توسعه رهبری بیشتری از خود نشان دهند و شکاف جاه‌طلبی با گردهم آمدن برطرف نمی‌شود.

Source: Meena Raman, "Negotiations shift into high gear", TWN, November 15, 2022.

– تهیه‌کننده و ناشر: مدیریت کل امور اوپک و روابط با مجامع انرژی وزارت نفت، اداره مطالعات انرژی و تغییر اقلیم، کلیه حقوق محفوظ است.

– نشانی الکترونیکی: opec@mop.ir

– نشانی وب: www.opec.mop.ir

– توجه: مطالب هفته‌نامه از گزارش‌ها و تحلیل‌های منتشره در سطح بین‌المللی اخذ شده است و نقل این مطالب، بیانگر تأیید آن‌ها و مواضع وزارت نفت نیست.